

vidt i sine Krav til Tjenerne, saaledes at man i Stedet for at højne Lærerstillingen, hvad man her sætter overordentlig Pris paa, kan trykke den ned. Men Lærerne kunne altsaa blive fri for det, hvis de ville, og det er en god Bestemmelse i Lovén. Ellers var der mange Bestemmelser i Lovén, som jeg var imod, men det skal jeg ikke komme ind paa nu.

Der er i denne Forbindelse et Par Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Minister. Det er angaaende Kirkesangerforretningerne. Der er jo en Bestemmelse om, at Præsten skal bestemme de Melodier, som skulle synges i Kirken. Det synes jeg nu er en lidt gammeldags Ordning. Man har en uddannet Kirkesanger, medens Præsten i de allerfleste Tilfælde ikke er uddannet i den Henseende, men alligevel skal Præsten være bestemmende over, hvilke Melodier der skulle synges i Kirken. Jeg tror, det er en Fejl. Hvis man har det Maal at højne Kirkesangerstillingen, er det vist rigtigst at overlade det til Kirkesangeren. Rimeligvis vil han i de fleste Tilfælde raadføre sig med Organisten, hvis der er en saadan, og med Præsten, men naar det bliver fastslaaet af Ministeriet, at det er Præsten, der bestemmer det, saa synes dette mig lidt nedsættende og generende for den Mand, der er uddannet og kaldet til at lede Sangen i Kirken.

Det andet Punkt, jeg gerne vil nævne, er dette om at hente Salmenumrene. Det er Smaating, men det kan dog have sin Betydning, ogsaa pekuniært, og kan være ret generende. Ministeriet kræver ifølge et Cirkulære, at Kirkesangeren skal afhente Salmenumrene hos Præsten. Nu er det i denne ministerielle Skrivelse ikke en Gang begrænset, hvor de skulle hente dem. Hvis det er en krakilsk Præst — der er ganske vist ikke ret mange af dem nu, men de findes dog — kunde han jo finde paa, at hver Gang, der skulde være Tjeneste i Kirken, skulde Kirkesangeren møde i Præstegaarden for at konferere med Præsten om, hvilke Salmenummere der skulde bruges. Det gaar jeg ud fra ikke er Meningen, men under alle Omstændigheder synes jeg, at det, der her er krævet, ikke passer til vor Tid. Med den Postforbindelse, vi nu have, vil det kun koste Præsten 4—5 Øre at sende Salmenumrene til Kirkesangeren, hver Gang der skal foregaa Kirketjeneste, og Præsten behøver jo ikke personlig at have nogen Udgift deraf.

Disse Ting synes jeg skulde forandres. Det vilde ogsaa højne Kirkesangerstillingen og bidrage til, at man ikke fra saa mange Sider havde saa megen Antipati netop mod at udføre dette Hverv. Jo flere Forpligtelser man knytter dertil, des mindre Tilbøjelighed er der naturligvis til at inklade sig derpaa. (Bermtsen: Des vanskeligere bliver det at føle sig som Tjener.) Ja, ogsaa det.

For øvrigt skal jeg, da jeg antager, man gerne vil slutte, ikke komme videre ind derpaa, men der er endnu et Punkt, som har været nævnt, og som jeg vil sige et Par Ord om, nemlig Pensionsvæsenet. Det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen) talte derom, og jeg har ogsaa i tidligere Tider hørt dette, at Pensionsvæsenet skulde hæves, at det vilde være godt og demokratisk, og at det vilde skaffe Lighed til Veje o. s. v. Det beror jo noget paa, hvorledes man ser paa Pensionsvæsenet. Jeg har for mit Vedkommende — jeg ved ikke, i hvor stor Udstrækning man ellers har gjort det — altid set Pensionen som en Løn, som en Bestemmelse vedrørende hele Lønningsforholdet. Man skal tage i Betragtning, naar man taler om Lønninger til Embedsmænd, at Pensionen har Betydning for deres Fremtid. Man kan alligevel ikke paa det Punkt sammenligne Embedsmændene med alle andre og sige, at det kunde vi godt undgaa. Det er jo nemlig saadan med Embedsmændene, at de have det, som det en Gang har heddet om Ministrene, at de ere ligesom Markens Lilier, der staa i Dag, men i Morgen kastes i Ovn. Det er en Gang udtrykkelig sagt til mig oppe i Ministerialbygningen, at de kunde afskedige mig, hvad Dag det skulde være. (Afbrydelse). Jo, saadan noget har jeg hørt deroppe, ganske vist for længe siden, ikke under de nuværende Ministre. Naar det er Tilfældet, kunne Embedsmændene jo dog komme i en meget uheldig Situation, og det undertiden ret uskyldigt. Der har i de senere Aar været Perioder, hvor man sikkert godt kunde blive afskediget uden at have gjort sig skyldig i nogen virkelig Forseelse, og saa vilde man, naar der ikke var nogen Pension, ligge paa Gaden. Jeg har nu den Opfattelse, at det ikke vilde være heldigt. Jeg tror, at den Ordning, vi i saa Henseende have faaet, er heldig og maa bevares. Men naturligvis, naar vi tale om Embedsmænds Lønninger, kunne vi ikke undgaa at tage